ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕНЬ

УДК [502.33:37.091.3]:35.072.2(477)
DOI https://doi.org/10.32782/pdu.2025.2.1

А. П. Рачинський
доктор наук з державного управління, професор,
професор кафедри регіональної політики Навчально-наукового інституту
публічного управління та державної служби
Київського національного університет імені Тараса Шевченка
https://orcid.org/0000-0001-9888-6978

ЕКОЛОГІЧНА ОСВІТА ЯК ІНСТРУМЕНТ РЕАЛІЗАЦІЇ ПОЛІТИКИ ЗЕЛЕНОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ

В умовах реалізації політики зеленої трансформації та глобального курсу на сталий розвиток, екологічна освіта стає пріоритетною сферою державного управління. Формування екологічної компетентності громадян є важливою умовою досягнення Цілей сталого розвитку (ЦСР) та імплементації відповідних стратегій. Досліджено нормативно-стратегічну базу, що визначає засади екологічної освіти в Україні в національному та міжнародному контекстах. Визначено основні документи, які формують політику держави в цій сфері, зокрема закони України, стратегії, угоди з ЄС та міжнародні ініціативи (ООН, GreenComp). Встановлено, що екологічна освіта розглядається як інструмент реалізації державної політики сталого розвитку, інтеграції екологічних компетентностей у формальні й неформальні освітні системи. Обґрунтовано, що екологічна освіта в Україні має системний характер та є стратегічним пріоритетом держави. Систему органів державного управління розвитком екологічної освіти в Україні очолює профільне міністерство, яке реалізує свою діяльність в рамках чинного законодавства, на підставі концепції екологічної освіти та через такий дорадчої-консультативний орган управління як Міжвідомча робоча група з питань удосконалення екологічної освіти. Діяльність цього суб'єкту державної політики у сфері екологічної освіти здійснюється на засадах міжвідомчої співпраці (Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України, Міністерство освіти і науки України, Комітет Верховної Ради з питань освіти, науки та інновацій (зокрема підкомітет з питань загальної середньої освіти), представники закладів вищої освіти, наукових установ, громадські організації та міжнародні партнери). Це дозволяє поєднати законодавчі, освітні й екологічні інтереси в одному управлінському механізмі для підтримки зеленої трансформації через освіту. Рекомендовано посилити управлінський компонент екологічної освіти через координацію між секторами освіти, екології та регіонального розвитку, впровадження європейських підходів до оцінки зелених компетентностей та моніторингу результатів.

Ключові слова: *екологічна освіта, державне управління, зелена трансформація, сталий розвиток, публічна політика, компетентності, міжнародні стратегії, міжвідомча співпраця.*

Постановка проблеми. Політика Зеленої трансформації, що реалізується в Україні відповідно до стратегії сталого розвитку, кліматичної нейтральності та гармонізації з Європейським зеленим курсом [1], потребує не лише технологічних і нормативно-правових змін, але й глибинної зміни світогляду населення як в цілому, так і системи державного управління, зокрема. Одним з ключових

© Рачинський А. П., 2025

інструментів для забезпечення такої трансформації є екологічна освіта, яка формує у громадян усвідомлене ставлення до довкілля, розвиває екологічну культуру та мотивацію до екологічно відповідальної поведінки.

Попри наявність в Україні певним чином сформованої законодавчої та нормативно-правової бази (Закон України «Про освіту», «Про охорону навколишнього природного середовища», Екологічна стратегія України до 2030 року), система екологічної освіти в нашій державі все ще залишається такою, яку можна до певної міри вважати фрагментарною, частково декларативною та зі слабким ступенем інтегрованості в галузеву та регіональну освітню політику.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасна наукова думка розглядає екологічну освіту як стратегічний інструмент переходу до сталої моделі розвитку та ключову передумову реалізації політики зеленої трансформації. Вітчизняні й зарубіжні дослідники погоджуються, що формування екологічної компетентності громадян має здійснюватися системно на всіх рівнях освіти та за активної участі державних інституцій, бізнесу й громадянського суспільства. У працях вітчизняних дослідників (Т. Саєнко, С. Сапожников, О. Пометун, Н. Бідюк) наголошується на необхідності інтеграції сталого розвитку в освітні програми, особливо в контексті реформування української системи освіти [2; 3]. Автори акцентують увагу на потребі оновлення методичного забезпечення та розвитку педагогічних підходів до формування екологічного світогляду. Зарубіжні дослідники, зокрема S. Sterling зі співавторами акцентує увагу на визначній ролі трансформаційної екологічної освіти у зміцненні громадянських компетентностей, спрямованих на активну участь у розв'язанні екологічних проблем [4]. У межах ЄС активно застосовується рамка GreenComp (2022), яка пропонує модель зеленої компетентності як частину базових громадянських навичок [5]. Також аналіз наукових джерел показує, що екологічна освіта не може розглядатися ізольовано від політики, а вона має підтримуватися інституційно, через державну стратегію, міжвідомчу координацію, інвестиції у підвищення кваліфікації педагогів та партнерство з громадянським суспільством. Таким чином, наукова література підтверджує необхідність удосконалення державноуправлінських підходів до розвитку екологічної освіти як платформи для реалізації політики зеленої трансформації та досягнення Цілей сталого розвитку.

Мета статті. Головною метою статті є всебічне дослідження нормативно-стратегічних засад, сучасного стану та управлінських викликів у сфері екологічної освіти в Україні в контексті реалізації політики зеленої трансформації, з акцентом на ролі державного управління у формуванні екологічної компетентності громадян як ключової умови досягнення Цілей сталого розвитку [6].

Виклад основного матеріалу. Сьогодні проблемі екологічній освіті на глобальному рівні управління приділяється особлива увага. Можна з упевненістю говорити про епоху загального екологічного навчання, коли базові знання з екології отримують представники не тільки екоспрямованих професій та управлінський корпус, який займається реалізацією екологічної політики на національному та регіональному рівнях управління, але й окремі представники практично усіх соціально-вікових груп. Світовий досвід переконливо засвідчує, що екоусвідомлена соціальна поведінка починає формуватись з дитячих років у школах, далі продовжується в університетах, на семінарах і курсах, у програмах радіо й телебачення та завершується підвищенням фахового рівня в галузі екології серед керівників різних категорій в усіх країнах. У розвинених країнах світу створено різноманітні програми й концепції екологічної освіти, а також плани підготовки спеціалістів-екологів відповідно до сучасних вимог. За короткий проміжок часу у світі було опубліковано багато навчальних матеріалів, науково-популярної літератури, створено тематичні кінострічки та розроблено практичні рекомендації у сфері екологічного виховання. У багатьох школах та університетах по всьому світу екологія стала обов'язковою освітньою компонентою: створено кафедри й факультети екологіч-

ного спрямування, організовано численні національні та міжнародні конференції, семінари й форуми. Необхідно зазначити, що вагому просвітницьку роль у цій сфері відіграють численні громадські організації з охорони природи, зокрема такі, як «Грінпіс», «Легамбієнте» та інші рухи «зелених», які займаються широкою еколого-освітньою діяльністю [7].

У 1975 році на Міжнародному семінарі з екологічної освіти в Белграді було запропоновано глобальну концепцію екологічного навчання. Її метою визначено формування усвідомлення життєво важливої ролі довкілля та необхідності його охорони через здобуття знань, досвіду і навичок. Водночас поставлено завдання стимулювати індивідуальну та колективну відповідальність за майбутнє біосфери, аби уникнути екологічних катастроф [3; 8]. Трохи згодом, а саме у 1977 році, на Міжнародній конференції у Тбілісі попередні завдання були уточнені й конкретизовані в контексті «…розуміння взаємозв'язків між природними і соціальними процесами; створення умов для отримання знань і їх подальшої реалізації для поліпшення стану довкілля; а також необхідності формування нових моделей екологічної поведінки як для окремих осіб, так і для суспільства загалом» [3; 8].

Процеси формування екологічної свідомості та розвитку нової екологічної культури не оминули й Україну. За останні роки у нашій країні було розроблено кілька програм та концепцій екологічного виховання, видано профільні підручники та створено десятки кафедр і факультетів екології в університетах. З'явилися спеціалізовані журнали загальноекологічного і тематичного спрямування, такі як «Ойкумена», «Світ у долонях» та ін. Державницький характер вирішення проблем екологічної освіти, перш а все, прослідковується на основі формування та розвитку правового механізму державного управління. Тому, ми робимо на цьому особливий акцент. Розвиток екологічної освіти в Україні спирається на низку ключових стратегічних документів та міжнародних зобов'язань нашої держави, які у сукупності формують засади для її інтеграції в публічну політику сталого розвитку. Розглянемо кілька таких документів в частині ідентифікації саме аспекту екологічної освіти. Законом України «Про освіту» (2017) гарантовано закріплюється право громадянина на здобуття якісної освіти, що має формувати цінності сталого розвитку та соціальну відповідальність [9]. У статті 6 закладено принципи інтеграції екологічного світогляду в освітній процес. Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища» (1991, з оновленнями) прямо визначає потребу в екологічній освіті, інформуванні та підвищенні екологічної свідомості населення. Він зобов'язує державу створювати умови для функціонування системи екологічної освіти [10]. Національна стратегія екологічної політики України до 2030 року (затверджена постановою Кабінету Міністрів України № 1178-р від 20.10.2021) містить окремий напрям щодо формування екологічної культури населення [11].

Зокрема, у змісті Стратегічної Цілі 6 визначається про: необхідність розвитку системи екологічної освіти та просвіти; підвищення кваліфікації педагогів; створення відкритого доступу до екологічної інформації. І тут потрібно наголосити, що в Україні існує досить сформоване нормативно-правове забезпечення для реалізації державної політики розвитку екологічної освіти, яке має відповідну ступінь кореляції з міжнародними правовим документами у цій сфері (Табл. 1).

До нормативно-правових документів міжнародного рівня, в яких регламентується необхідність розвитку державної політики щодо екологічної освіти, належить, перш за все, Угода про асоціацію між Україною та ЄС (2014, стаття 363). Її змістом передбачено здійснення українською стороною гармонізації національного законодавства в сфері охорони довкілля, що включає, у тому числі, й державні зобов'язання зі зміцнення екологічної обізнаності, підтримку формальної та неформальної освіти для сталого розвитку [12].

Цілі сталого розвитку ООН (ЦСР) також контентно визначають стратегію дій національного уряду у напрямку удосконалення та розвитку екологічної освіти як однієї із її складових [6]. Зокрема, ЦСР 4.7: до 2030 року формулює для органів

Таблиця 1

Характеристика нормативно-стратегічних документів України у сфері екологічної освіти

Перелік національних нормативно-стратегічних документів	Значення документу для екологічної освіти
Закон України «Про освіту»	Визначаються принципи інтеграції сталого розвитку та екологічного світогляду в освіту
Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища»	Встановлюються обов'язки держави щодо розвитку екологічної освіти та інформування
Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2030 року	Визначаються цілі щодо формування екологічної культури та розвитку системи екологічної освіти
Концепція освіти для сталого розвитку (проєкти/ініціативи)	розроблено підходи до інтеграції принципів сталого розвитку в усі рівні освіти
Державний стандарт базової середньої освіти (2020)	Включає екологічну складову в освітні галузі та компетентнісний підхід

Джерело: авторська розробка

державної влади завдання забезпечити, щоб усі учні здобували знання й навички, необхідні для сприяння сталому розвитку, включаючи освіту з питань змін клімату. Завдання для досягнення ЦСР 13.3 визначає для національних урядів завдання покращити освіту, підвищити обізнаність і розширити людський потенціал щодо пом'якшення наслідків зміни клімату.

Європейська рамка зелених компетентностей GreenComp (2022), що рекомендована Єврокомісією для імплементації в національні освітні системи, пропонує імплементувати на національному рівні управління цілісний підхід до формування екологічної свідомості та практичної залученості громадян до реалізації політики Зеленої трансформації [5].

Усі ці документи створюють основу для формування державної політики екологічної освіти, однак наразі її реалізація в Україні через виклик війни частково має фрагментарний характер і не охоплює всю вертикаль управління освітою – від довкілля до післядипломної освіти. Розглянемо більш детально сучасний стан проблеми в рамках вітчизняного освітнього простору. У Законі України «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2030 року» зазначається, що одним із інструментів реалізації державної політики у цій сфері є екологічна освіта [11]. Зокрема, на рівні чинного законодавства визнається, що «освіта в інтересах збалансованого (сталого) розвитку дасть змогу встановити методологічні основи та запровадити безперервну екологічну освіту. Випереджаючими темпами має розвиватися всеохоплююча екологічна просвіта та виховання підростаючого покоління шляхом підтримки діяльності позашкільних закладів освіти, еколого-натуралістичних центрів та природничих секцій центрів дітей і юнацтва та профільних громадських організацій» [11]. Тобто, система екологічної освіти на підставі цього законодавчого акту набула рис державноуправлінської проблематики, а відтак в державі на загальнодержавному рівні управління повинен функціонувати й відповідний орган управління, який функціонально опікується цією проблемою та розробляє шляхи її вирішення.

Цим питанням в Україні безпосередньо займається Міністерство освіти і науки України. Як суб'єкт державного управління, початково на засіданні колегії було затверджено відповідне рішення про Концепцію екологічної освіти в Україні [13]. Однак довгі роки (з 2002 року по 2023 рік) міністерство так і не спромоглося здійснити практичних кроків у досягненні визначеної концептуальної мети щодо належного рівня екологізації системи освіти в Україні. Згодом, в рамках виконання державних завдань Угоди про асоціацію з ЄС вже інший центральний орган виконавчої влади, а саме Міндовкілля України, виступив ініціатором створення дорадчо-консультативного органу в особі Міжвідомчої робочої групи з питань удо-

сконалення екологічної освіти, яка була утворена у 2023 році [14].

Важливо зазначити, що ще понад 20 років тому у змісті Концепції розвитку екологічної освіти було виокремлено спеціальний підрозділ, який визначає функціонал системи державного управління екологічною освітою та вихованням (підрозділ X Концепції). Так, у документі зазначається, що сучасна система управління освітою в Україні повинна враховувати регіональні особливості, зростання автономності навчальних закладів, зростаючу конкуренцію на ринку освітніх послуг і переорієнтацію освіти з простого відтворення знань на розвиток знань. Вона має гармонійно поєднувати державне управління із залученням громадського впливу. Головним завданням у сфері екологічної освіти є організація та реалізація державної політики цієї галузі в Україні, а також забезпечення суворого контролю за її дотриманням. Але, нажаль, засади цього підрозділу Концепції довгі роки носили виключно декларативний характер.

Метою ж новоствореної Міжвідомчої робочої групи з питань удосконалення екологічної освіти державноуправлінський характер діяльності консультативно-дорадчого органу полягає у координації зусиль різних органів державної влади, наукових установ, закладів освіти, громадських організацій та міжнародних партнерів щодо інтеграції екологічної складової в усі рівні освіти. Основним завданням цієї групи є розробка пропозицій щодо оновлення освітніх стандартів, навчальних програм та методичного забезпечення з урахуванням пріоритетів сталого розвитку та європейських підходів (зокрема, ініціатива GreenComp) [5; 14]. Робоча група у межах своїх повноважень може сприяти більш ефективній міжгалузевій співпраці також стосовно питань реалізації політики зеленої трансформації, Цілей сталого розвитку ООН та екологічної політики України. Діяльність Міжвідомчої робочої групи має на меті формування в українських громадян екологічної свідомості й відповідального ставлення до довкілля через освіту.

На нашу думку, незважаючи на наявність стратегічних цілей та зростаючу актуальність екологічних викликів, екологічна освіта в Україні на практиці залишається недостатньо структурованою, слабо інтегрованою в освітні стандарти, а також має ознаки обмеженого фінансування програмних заходів. *У сфері шкільної освіти* екологічна тематика включена переважно до курсів природничого циклу (біології, географії, хімії), але не має окремої системної присутності в навчальних програмах. Навчальні матеріали часто застарілі, не відображають актуальних глобальних викликів (зміна клімату, циркулярна економіка, біорізноманіття тощо). Відсутня комплексна підготовка вчителів до викладання питань сталого розвитку, екології та зміни клімату в міждисциплінарному ключі. *У сфері вищої освіти* окремі дисципліни з екологічного спрямування існують лише в природничих та технічних спеціальностях, тоді як більшість університетських програм, зокрема управлінських, педагогічних, соціальних – не включають екологічну компоненту як обов'язкову. Лише кілька ЗВО запроваджують курси за принципами ESD (Education for Sustainable Development), зазвичай у межах міжнародних проєктів або грантів (наприклад, Erasmus+). Відсутня система державної сертифікації викладачів чи тренерів з екологічної освіти. *У сфері неформальної освіти* можемо відзначити, що в Україні активно працюють громадські організації (наприклад, «Екодія», «Еко-клуб», «Зелений хрест», «Екоцентр»), які проводять тренінги, екотабори, фестивалі, екоуроки та інші цільові активності. Проте їхні ініціативи здебільшого носять короткотерміновий і проєктний характер, не мають системного впливу на формальну систему освіти.

Отже, ми показали, що на сучасному етапі розвитку, навіть попри війну, система екологічної освіти в Україні потребує стратегічної трансформації – від декларативних положень до комплексного, міжгалузевого, компетентнісного підходу, що охоплює всі рівні освіти, забезпечує міжсекторальну координацію та враховує кращі європейські практики реалізації політики зеленої трансформації. Досліджуючи зазначену проблематику формування та розвитку екологічної освіти у зарубіжних країнах необхідно відзначити її комп-

лексний інституційний характер. Зокрема, у таких країнах як Швеція, Німеччина, Фінляндія, екологічна освіта є міждисциплінарним елементом усіх рівнів освіти й включає реалізацію практичних проєктів на рівні територіальних громад. У країнах Балтії активно розвивається модель «шкіл екологічної дії», сертифікованих за критеріями сталого розвитку [3; 8].

В рамках реалізації екологічної складової щодо досягнення Цілей Сталого Розвитку-2030, Європейська Комісія у 2022 році запровадила Європейську рамку компетентностей у сфері сталості (GreenComp), яку рекомендовано адаптувати в системах освіти держав-членів і партнерів [5]. Тобто, цей напрям також є актуальним завданням у сфері публічного управління та адміністрування в контексті набуття Україною офіційного статусу країни-кандидата на вступ до ЄС.

На підставі розгляду означеної проблеми можемо сформулювати низку рекомендацій в контексті публічноуправлінського підходу. Так, на *державному рівні* сформувалась необхідність прийняти в Україні Державну програму розвитку екологічної освіти і просвіти як складову реалізації політики Зеленої трансформації. Також слушною є пропозиція про інтегрування екологічної компетентності у стандарт загальної середньої та вищої освіти. Можливим вбачається на рівні МОН України є розроблення та упровадження адаптованого для національного формату GreenComp (Європейська рамка зелених компетентностей). Також можна сформулювати пропозицію стосовно інституціоналізації Центру розвитку екологічної освіти при МОН України.

На регіональному та місцевому рівні управління доцільно більш активно впроваджувати та розвивати систему «зелених хабів». На рівні територіальних громад це можна інституціалізувати як простори для навчання, волонтерства, екопроєктів. Також рівні громадуправління необхідно підтримувати екологічні ініціативи в школах, ЗВО, ЗПТО, у тому числі шляхом запровадження міні-грантів, тематика яких охоплює широке коло питань екологічної освіти. Наступним напрямком для органів місцевого самоврядування у розвитку системи екологічної освіти є залучення молоді до розробки місцевих планів та стратегій сталого розвитку, обов'язковим компонентом яких є екологічна освіта. Інтегрування екологічної просвіти в діяльність центрів професійного розвитку педагогів буде забезпечувати не тільки розвиток, але й стійкість системи екологічної освіти на рівні громади.

Для міністерства освіти і науки України в якості цільових рекомендації як суб'єкту національного рівня управління у сфері екологічної освіти можна сформулювати наступні рекомендації: розробити міждисциплінарні модулі з екологічної грамотності для освітніх програм бакалаврів і магістрів; проводити освітні кампанії щодо зміни клімату, управління відходами, енергоефективності тощо; активно розвивати співпрацю з бізнесом і неурядовими організаціями та науково-педагогічною спільнотою для реалізації проєктного навчання школярів, студентів та педагогів на екологічну тематику.

Висновки і пропозиції. На підставі проведеного дослідження та його отриманих результатів можна сформулювати такі висновки. На глобальному рівні управління екологічна освіта є невід'ємним компонентом глобальної політики Зеленої трансформації, яка забезпечує її соціальну легітимність, стале впровадження та адаптивність громад до нових вимог. Розгляд національного контексту цієї проблематики засвідчив, що в Україні існує нагальна потреба оновлення змісту та удосконалення інституційної координації екологічної освіти як окремого напрямку державної освітньої політики. Також результати проведеного дослідження показують, що в Україні існує високий потенціал для синергії між закладами освіти, органами місцевого самоврядування, громадськими організаціями та бізнесом у сфері просвітництва, практичних ініціатив і формування нових поколінь екосвідомих громадян нашої держави.

Список використаної літератури:

1. Європейський Зелений курс [European Green Deal]. Посольство України при ЄС. URL: https://ukraine-eu.mfa.gov.ua/posolstvo/galuzeve-spivrobitnictvo/klimat-yevropejska-zelena-ugoda

2. Саєнко, Т. В. Екологічна освіта – основа екобезпеки та сталого розвитку. *Вища освіта України*. 2020. № 2(77). С. 30–36. URL: https://journals.udu.kyiv.ua/index.php/vou/article/view/145/115
3. Сапожников С. Теоретичні засади екологічного виховання майбутніх фахівців. *Вісник Дніпровської академії неперервної освіти. Серія: Філософія. Педагогіка*. 2021. № 1. С. 54-62. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/dnipakmo_2021_1_11
4. Stewart, l, Hurth, V and Sterling, S, (eds), (2021) Re-purposing Universities for Sustainable Human Progress. E-book, Frontiers in Sustainabililty. URL: https://www.frontiersin.org/research-topics/14778/repurposing-universities-for-sustainable-human-progress
5. European Commission. *GreenComp: The European sustainability competence framework*. Publications Office of the European Union, 2022. URL: https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/61f0be8e-62f0-11ec-91ac-01aa75ed71a1
6. United Nations. *Sustainable Development Goals*. 2015. URL: https://sdgs.un.org/goals
7. Greenpeace International. Офіційний сайт міжнародної місії «Грінпіс». URL: https://www.greenpeace.org
8. Клименко М. О. та ін. *Вступ до фаху зі спеціальності «Екологія»*: підручник. Рівне: НУВГП, 2023. 469 с. URL: https://files.znu.edu.ua/files/Bibliobooks/Inshi78/0057603.pdf
9. Про освіту: закон України від 05.09.2017 №2145-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text
10. Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища»: закон України від 25.06.1991 № 1264-XII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1264-12#Text
11. Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2030 року: закон України від 28.02.2019 № 2697-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2697-19#Text
12. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом від 27.06.2014. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011#Text
13. Про концепцію екологічної освіти в Україні: рішення колегії МОН України від 20.12.2001 № 13/6-19. URL: https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v6-19290-01#Text
14. Про утворення Міжвідомчої робочої групи з удосконалення системи екологічної освіти в Україні: наказ Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України від 20.06.2023 № 424. URL: https://mepr.gov.ua/nakaz-mindovkillya-424-vid-20-06-2023

Rachynskyi A. Environmental Education as a Tool for Implementing Green Transformation Policy

In the context of the green transformation agenda and the global commitment to sustainable development, environmental education has emerged as a key priority in public administration. Developing ecological competence is crucial for achieving the Sustainable Development Goals (SDGs) and for effectively implementing both national and international strategies. This study examines the regulatory and strategic framework that influences environmental education in Ukraine. Key policy documents at both the national and international levels were identified, including Ukrainian laws, the EU Association Agreement, national strategies, and UN/GreenComp initiatives. Environmental education serves as a strategic tool for public administration to promote sustainable development and integrate environmental competencies into both formal and informal education systems.

The system of state management authorities for environmental education development in Ukraine is overseen by a specialized ministry. This ministry operates within the framework of current legislation and follows the guidelines set by the concept of environmental education. Additionally, it is supported by an advisory and consultative authority known as the Interdepartmental Working Group on Improving Environmental Education. The activities of this government authority responsible for environmental education are conducted through interagency cooperation. This involves collaboration between various entities, including the Ministry of Environmental Protection and Natural Resources of Ukraine, the Ministry of Education and Science of Ukraine, and the Verkhovna Rada Committee on Education, Science, and Innovations, particularly its subcommittee on general secondary education. Additionally, representatives from higher education institutions, scientific organizations, public organizations, and international partners also participate

in these efforts. This combines legislative, educational, and environmental interests into one management mechanism to support green transformation through education. It is advised to enhance the governance framework by improving coordination across sectors, adopting EU-based approaches for green competence assessment, and strengthening monitoring and evaluation mechanisms.

Key words: *environmental education, public administration, green transformation, sustainable development, public policy, competencies, international strategies, interagency cooperation.*